

Mand muntert ud over Forsamlingen, der svarede med en forstaaende Latter.

Derefter sang man endnu en Salme; hvorpaa Salen langsomt tømtes under Orgelbrus og Raslen af Pengebøsser.

Doktor Gaardbo fulgte Strømmen ud. Da han stod paa det øverste af den høje Fortovstrappe og saae ud over den mægtige Vognpark, der fyldte Gaden til begge Sider, deri ogsaa mange fornemme Herskabskøretøjer med liberiklædte Tjenere og straalende Lygter, kom han til at tænke paa sin Farbroders Varselsraab om Riget, Magten og Æren, der ved et Forræderi vilde vende tilbage til Kirkens magtgriske Oldingehænder.

Midt i Trængslen paa Trappen opdagede han Grosserer Sølholm, der besværligt stolprede ned ad Trinene ved sin Tjeners Arm. Den nævestærke Børsrøver havde fundet sin Overmand. Døden havde stemplet ham som en forfalden Veksel med et *sine mora*. Hans venstre Side var lammet, hele Manden et sammenbrudt Vrag, der gjorde et dobbelt ynkværdigt Indtryk ved Siden af den fede og smilende Tjener.

Bagved Grosserereren fik han Øje paa en af hans Døtre, Frøken Cecilie, som i et pragtfuldt Foraarstoilette à la Sølvasan stak besynderligt af mellem de mange kirkeklædte Kvinder og aabenbart ogsaa vakte en Del Forargelse iblandt dem. Hendes Nærværelse fik ham til at tænke paa, hvad han havde hørt allerede i Jerve, at Johannes var bleven en Slags Huskapellan i det Sølholmske Millionærhjem.

I Stedet for at tage lige hjem gik han en Omvej rundt om Søerne. Han vilde ikke igen plage Meta med sit daarlige Humør.

Det var Maaneskin. En spættet Skyhimmel lyste sølvagtigt over Byen. Vandet i Søerne var nervøst uroligt efter Dagens Blæst. Det dunkede mod Stensætningen, og Lygternes Lys paa Broerne sænkede sig i det som sitrende Ildsøjler. Hvor han huskede dette Billede fra den Tid, da Johannes og han søgte herud om Aftenen, naar de havde siddet og læst sig opkogte i Hovedet ved Petroleumslampen! Med Stormskridt gik de alle tre Søer rundt, mens de nynnede en Sang. Det var helt eventyrligt at tænke tilbage paa nu!